

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 16C/245/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219650
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Schromová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2013:3812219650.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Jarmilou Schromovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Gröslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vo všetkých konaniach spojených do veci 16C 245/2012, takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 245/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 151/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 152/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 170/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 180/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 194/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 207/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 229/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 230/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 232/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 235/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 244/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 253/2012 v celom rozsahu zamietá.
Návrh navrhovateľa uplatnený v konaní 16C 270/2012 v celom rozsahu zamietá.

Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ si návrhmi podanými na súd dňa 27.9.2012 uplatnil voči odporcovi právo na zaplatenie rôznych súm z titulu majetkovej škody a z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v konkrétnom exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote, alebo v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, a to buď vydaním poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote, alebo rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote.

Vo veciach zapísaných pod spis. zn. 16C 245/2012 a 16C 194/2012 /navrhovateľom označené návrhy značkou NZP / poukázal jednotlivo v každom návrhu na existenciu exekučného konania, ktoré začalo na jeho návrh voči konkrétnym povinným, pričom exekučné konania vedel označiť len spisovou značkou súdneho exekútora. Ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie a legitímne očakával, že súd

mu poskytne súdnu ochranu a rozhodne o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Vec pritom nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Napriek tomu súd rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a to po zákonnej lehote. Navrhovateľ pritom v jednotlivých konaniach vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, keď vo viacerých a právne porovnateľných stagnujúcich exekučných konaniach podával opakovane žiadosti o informáciu o stave konania, a to podaniami zo dňa 2.7. 2009, zo dňa 23.9. 2009, zo dňa 13.11.2009, zo dňa 25.2.2010, dňa 30.8.2010 spísal sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, rovnako dňa 23.11.2010 spísal a podal sťažnosť na prieťahy v konaní, a to v nadväznosti na nesprávny procesný postup, pričom jasne a zreteľne vo vyjadrených skutkových a právnych argumentoch, judikatúry a citovanej právnej doktríny žiadal, aby došlo k prijatiu a zabezpečeniu vykonania opatrení na odstránenie nedostatkov v podobe okamžitého vydania rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ďalej dňa 25.5.2011 opätovne spísal a podal sťažnosť na prieťahy v konaní, pričom explicitne upozornil na fakt, že v dôsledku zbytočných prieťahov vzniká a zväčšuje sa na jeho strane škoda spočívajúca v nemožnosti výkonu práva priznaného exekučným titulom, v oslabení vymožitelnosti pohľadávky, poklese bonity dlžníka a nebezpečenstve, že sa dlžník bude zbavovať svojho majetku. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Navrhovateľ sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Majetková škoda teda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil sumu 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil sumu 15,- eur. Celkom v období medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil márne sumu 125,- eur v každom namietanom exekučnom konaní. Ďalej navrhovateľ vo svojich návrhoch uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom neskorým ukončením procedúry rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvencie povinného. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas a efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky s príslušenstvom, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá a preto bolo potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody: neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur, čo predstavuje alikvótnym pomerom sumu 55,- eur za každý začatý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Pokiaľ v zmysle zákonného postupu

písomne žiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca na jeho žiadosť pozitívne nereagoval. V konaní č. 16C 245/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 125,- eur uplatnil nemajetkovú ujmu 459,16 eur, v konaní č. 16C 194/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 125,- eur uplatnil nemajetkovú ujmu 376,18 eur.

Vo veciach zapísaných pod spis. zn. 16C 151/2012, 16C 152/2012, 16C 170/2012, 16C 270/2012 / navrhovateľom označené návrhy značkou ZE /navrhovateľ poukázal jednotlivo v každom návrhu na existenciu exekučného konania, ktoré začalo na jeho návrh voči konkrétnym povinným, pričom exekučné konania vedel označiť len spisovou značkou súdneho exekútora. Ako oprávnený podal exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora a legitímne očakával, že súd mu poskytne súdnu ochranu a v zákonnej lehote rozhodne o zmene exekútora. V exekučnom konaní je pritom povinnosť súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia tohto návrhu. Vec pritom nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Navrhovateľovi bolo doručené uznesenie o zmene súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie, pričom do tejto doby sa nachádzal v stave právnej neistoty. Toto obdobie musel navrhovateľ prekryvať svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov, čo predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky navrhovateľom. Majetková škoda teda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil sumu 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- eur a na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil sumu 15,- eur. Celkom v období medzi podaním návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom vynaložil márne sumu 175,- eur. Ďalej navrhovateľ vo svojich návrhoch uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenencie povinného. Ďalej nezákonným zásahom boli vyvolané u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur, čo predstavuje alikvótnym pomerom sumu 55,32 eur za každý začatý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Pokiaľ v zmysle zákonného postupu písomne žiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca na jeho žiadosť pozitívne nereagoval. V konaní č. 16C 151/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 175,- eur uplatnil nemajetkovú ujmu 497,88 eur, v konaní č. 16C 152/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 175,- eur uplatnil nemajetkovú ujmu 221,28 eur, v konaní č. 16C 170/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 175,- eur uplatnil nemajetkovú ujmu 110,64 eur, v konaní č. 16C 270/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 175,- eur uplatnil nemajetkovú ujmu 497,88 eur.

Vo veciach zapísaných pod spis. zn. 16C 180/2012, 16C 207/2012, 16C 229/2012, 16C 230/2012, 16C 232/2012, 16C 235/2012, 16C 244/2012, 16C 253/2012, /navrhovateľom označené návrhy značkou ISTINA RS / navrhovateľ poukázal jednotlivo v každom návrhu na existenciu exekučného konania, ktoré začalo na jeho návrh voči konkrétnym povinným, pričom exekučné konania vedel označiť len spisovou značkou súdneho exekútora. Ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie a očakával, že mu súd poskytne súdnu ochranu a rozhodne o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom

vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Vec pritom nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Napriek tomu súd rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a to po zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup vidí v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu si založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces, v ktorom zisťoval a posúdil skutkový a právny stav vo veci samej na základe uzatvorenej zmluvy o úvere. Postavil sa tak do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu spôsobom, ktorý mu ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu vzťahov, ktoré môže posudzovať. Exekučný súd nie je ani legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonávať právo pre veriteľa. Exekučný súd pritom nie je súdom, ktorý by konal o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe. Exekučný súd teda svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej zmluvy o úvere. Navrhovateľ ako oprávnený nemôže následne iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu svojho práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesústredený a v rozpore so zákonom, v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Navrhovateľovi teda vznikla majetková škoda, ktorú si uplatnil v tomto konaní, a to v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, vo výške istiny s príslušenstvom, ktorá bola uplatňovaná v exekučnom konaní, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Ďalej si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na súdnu ochranu je nedostačujúce. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas a efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky s príslušenstvom, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody: neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy si uplatňoval v každom konaní nemajetkovú ujmu v sume 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, teda z hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou. V konaní č. 16C 180/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 2454,81 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 490,96 eur, v konaní č. 16C 207/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 2699,16 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 539,83 eur, v konaní č. 16C 229/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 3255,73 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 651,15 eur, v konaní č. 16C 230/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 3195,80 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 639,16 eur, v konaní č. 16C 232/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 1367,78 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 273,56 eur, v konaní č. 16C 235/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 2830,66 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 566,13 eur, v konaní č. 16C 244/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 2916,09 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 583,22 eur, v konaní č. 16C 253/2012 si okrem majetkovej škody vo výške 6435,13 eur uplatnil nemajetkovú ujmu 1287,03 eur.

Okresný súd Prievidza uznesením č.k. 16C 245/2012-9 z 25.10.2012 spojil na spoločné konanie veci vedené pod spis. zn. 16C 245/2012, 16C 244/2012, 16C 151/2012, 16C 152/2012, 16C 270/2012, 16C

235/2012, 16C 232/2012, 16C 230/2012, 16C 229/2012, 16C 207/2012, 16C 194/2012, 16C 170/2012, 16C 253/2012, 16C 180/2012 do spoločného konania, ktoré sa bude viesť pod spis. zn. 16C 245/2012, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.11.2012.

V dôsledku vznesenej námietky zaujatosti navrhovateľom už v návrhu na začatie konania voči všetkým sudcom tunajšieho súdu súd predložil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov OS Prievidza Krajskému súdu v Trenčíne. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 4NcC 661/2012-23 z 30.10.2012 bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Jarmila Schromová nie je vylúčená z prejedávania a rozhodovania veci, vedenej na súde pod spis. zn. 16C 245/2012.

Odporca písomným vyjadrením z 18.3.2013 zaujal spoločné stanovisko k všetkým doručeným návrhom vo veciach spojených do spoločného konania. Poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania. Uviedol, že navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaniach, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bolo jedným z dôvodov, pre ktoré aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu. Nie je zrejмый ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov, ďalej uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo sa dá vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Nie je teda zrejмый, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Nie vo všetkých konaniach uvádza navrhovateľ kroky, ktoré podnikol na odstránenie prieťahov v konaní, pričom žiadosť o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov, neuvádza, či podal sťažnosť na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu, resp. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej odporca namietal, že dňa 23.4.2012 boli doručené odporcovi prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých boli obsiahnuté aj žiadosti vo veciach, ktoré sú predmetom tohto konania. Návrhy na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9. 2012, teda pred uplynutím 6- mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný.

Odporca ďalej v písomnom vyjadrení uvádza stanovisko k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu vo veciach nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote. S poukazom na § 44 ods. 9 Exekučného poriadku má exekučný súd povinnosť v rozhodnutí o zmene exekútora poveriť exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Pokiaľ aj v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, bolo to spôsobené predovšetkým tým, že pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučného súdu plnú súčinnosť. Navrhovateľ mohol podať účinný prostriedok nápravy a podať predsedovi súdu. Vzhľadom na povahu úkonu, zákonom stanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť navrhovateľa i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony - výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Pôvodný súdny exekútor pritom vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, preto v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Čo sa týka namietaného rozhodnutia o poverení exekútora po 15-dňovej lehote, súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť

zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia preto 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ mal ďalej nesprávny úradný postup spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže ísť ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je možné logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K tvrdenej existencii prieťahov v konaniach poukázal ďalej odporca na znenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1. 2013. Odporca v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia ÚS SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je pritom kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR. Odporca ďalej vzniesol námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom keď uviedol, že pri každom uplatnenom nároku / žaloby označené ako istina RS/, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 /t.j. tri roky pred dňom kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku/, pri každom nároku/ žaloby označené ako ZE/ pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009, pri každom uplatnenom nároku/ žaloby označené ako NP/ pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred 23.4.2009, pri každom uplatnenom nároku/ žaloby označené ako NZP/ pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred 23.4.2009, vznáša námietku premlčania.

K otázke vyčíslenia škody ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. V návrhoch neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Na preukázanie vzniku škody by musel navrhovateľ produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navrhovateľ ako poskytovateľ spotrebiteľských úverov musí nevyhnutne využívať informačný systém, ktorý využíva pre všetky pohľadávky, nielen tie, ktoré boli predmetom exekúcie. Požadovať preto paušálnu sumu za udržanie informačného systému je nesprávne a účelové. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal odporca na to, že vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur alebo 663,88 eur v jednotlivých veciach je nesprávnou úvahou, pretože i Ústavný súd SR vychádza vždy z okolností jednotlivého prípadu, predovšetkým z významu sporu pre žalobcu. Navrhovateľ ďalej nevyužil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. Nie je možné ďalej prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie /k uvedenému odporca pripojil k návrhu list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/ 1360/, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky,

zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Odporca preto považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, sudy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považuje odporca návrhy za neopodstatnené a žiada ich zamietnuť. Zároveň uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

Navrhovateľ pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej doručil súdu dňa 29.11.2013 návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania. Návrh zdôvodnil tým, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vecí a dôsledkom tejto sťažnosti bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného pojednávaním vecí. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd rozhodol na pojednávaní dňa 5.12.2013, a to uznesením č.k. 16C/ 245/ 2012- 76 tak, že tento návrh v celom rozsahu zamietol. Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, a to z dôvodov uvedených v citovanom rozhodnutí.

Navrhovateľ sa na pojednávanie napriek riadne a včas doručenému predvolaniu nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, a to napriek zaslanému oznámeniu zo strany súdu zo dňa 2.12.2013 prostredníctvom e mailu, že súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania neakceptuje a o návrhu na prerušenie konania rozhodne na pojednávaní. Nedostavil sa ani odporca, ktorý svoju neúčast' písomne ospravedlnil v podaní z 4.12.2013 z dôvodu hospodárnosti konania.

Súd preto vo veci konal v neprítomnosti účastníkov konania podľa § 101 ods. 1 O.s.p. a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a exekučných spisov, prípadne fotokópiami pripojených exekučných spisov, uvedených nižšie, oboznámením písomných vyjadrení účastníkov konania ako aj oboznámením obsahu ostatného spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Vo veciach, v ktorých podľa navrhovateľa súd neskoro rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia / žaloby označené NZP/ súd zistil nasledovné :

V súvislosti s návrhom v konaní pod spis. zn. 16C 245/2012 z ftc. pripojeného spisu 9Er 2510/2011, oprávnený (navrhovateľ), povinná M., č.k. Ex 8301/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 3.8.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2510/2011-10 z 12.9.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6.10.2011, následne súd uznesením 9Er 2510/2011-12 z 17.10.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 8.11.2011.

V súvislosti s návrhom v konaní 16C 194/2012, z pripojeného spisu 9Er 2952/11 oprávnený (navrhovateľ), povinný C., č.k. Ex 12676/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 12.9.2011, pričom o uvedenej žiadosti rozhodol súd uznesením č.k. 9Er 2952/11- 10 z 20.9.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12.10.2011. Následne súd uznesením č.k. 9Er 2952/2011-12 z 24.10.2011 exekučné konanie zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29.11.2011.

Vo veciach v ktorých podľa navrhovateľa súd neskoro rozhodol o zmene exekútora / žaloby označené ZE/ súd zistil nasledovné :

V súvislosti s návrhom v konaní č. 16C 151/2012 z pripojeného spisu OS Prievidza č.k. 16Er 826/2007, oprávnený (navrhovateľ), povinný M. T. (Ex 1136/07) súd zistil, že návrh na zmenu exekútora v

uvedenej exekučnej veci bol doručený súdu 15.10.2009. Podaním z 22.10.2009 súd vyzval súdneho exekútora JUDr. Striešku na predloženie exekučného spisu spolu s vyjadrením, či si uplatňuje trovy exekučného konania. V liste doručenom súdu 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty 10 dní na lehotu 30 dní na predloženie spisu s prihliadnutím na celkový počet spisov. Podaním doručeným súdu 24.5.2010 požiadal oprávnený o informáciu o stave konania v súvislosti s podaným návrhom o zmenu exekútora. Následne tunajší súd uznesením č.k. 16Er 826/2007-13 z 7.7.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Krutého. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12.7.2010, nový exekútor prevzal exekučný spis 12.7.2010, exekúcia nie je dodnes skončená.

V súvislosti s podaným návrhom v konaní 16C 152/2012 z pripojeného spisu tun. súdu č.k. 16Er 100/2007 oprávnený (navrhovateľ), povinná I. Y., Ex 55/07, súd zistil, že návrh na zmenu exekútora oprávnený doručil súdu 15.10.2009. Podaním z 22.10.2009 súd vyzval súdneho exekútora JUDr. Striešku na predloženie exekučného spisu spolu s vyjadrením, či si uplatňuje trovy exekučného konania. V liste doručenom súdu 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty 10 dní na lehotu 30 dní na predloženie spisu s prihliadnutím na celkový počet spisov. Následne tunajší súd uznesením č.k. 16Er 100/2007-18 z 9.2.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Krutého, zároveň rozhodol i o trovách pôvodného exekútora. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16.3.2010 a v časti o trovách 1.4.2010. Exekučný spis bol doručený novému súdnemu exekútorovi 15.4.2010.

V súvislosti s návrhom v konaní 16C 170/2012 z pripojeného spisu tun. súdu č.k. 9Er 2700/2006 oprávnený (navrhovateľ), povinná C. Y., Ex 3521/06, súd zistil, že návrh na zmenu exekútora bol doručený súdu 15.10.2009. Podaním z 2.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora JUDr. Striešku na predloženie exekučného spisu spolu s vyjadrením, či si uplatňuje trovy exekučného konania. V liste doručenom súdu 7.12.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty 10 dní na lehotu 30 dní. Následne súdny exekútor doručil exekučný spis tunajšiemu súdu 11.12.2009. Následne tunajší súd uznesením č.k. 9Er 2700/2006-15 z 4.1.2010 rozhodol tak, že návrhu oprávneného o zmenu exekútora v celom rozsahu vyhovel, novému exekútorovi JUDr. Krutému bol exekučný spis doručený 8.1.2010, exekúcia nie je dodnes skončená.

V súvislosti s návrhom v konaní 16C 270/2012 z pripojeného spisu tun. súdu č.k. 16Er 2887/2006 oprávnený (navrhovateľ), povinný B. W., Ex 3819/06, súd zistil, že návrh oprávneného o zmenu exekútora bol doručený tun. súdu 15.10.2009. Podaním z 22.10.2009 súd vyzval súdneho exekútora JUDr. Striešku na predloženie exekučného spisu spolu s vyjadrením, či si uplatňuje trovy exekučného konania. V liste doručenom súdu 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty 10 dní na lehotu 30 dní na predloženie spisu. Podaním doručeným súdu 24.5.2010 požiadal oprávnený o informáciu o stave konania v súvislosti s podaným návrhom o zmenu exekútora. Následne tunajší súd uznesením č.k. 16Er 2887/2006-18 z 7.7.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16.9.2010, nový exekútor prevzal exekučný spis 12.7.2010, exekúcia nie je dodnes skončená.

Vo veciach, v ktorých podľa navrhovateľa súd neskoro rozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia zamietol / žaloby označené ISTINA RS/ súd zistil nasledovné :

V súvislosti s návrhom v konaní 16C 180/2012 z ftc. pripojeného spisu 9Er 1690/2010 oprávnený (navrhovateľ), povinná M. L., č.k. Ex 6163/10, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tun. súdu 24.6.2010. Písomným podaním z 10.9.2010 súd vyzval súdneho exekútora na doloženie zmluvy o úvere ako i všetkých neoddeliteľných súčastí k zmluve. V liste doručenom súdu 11.10.2010 oprávnený oznámil súdu, že zasiela zmluvu o úvere. Následne súd uznesením č.k. 9Er 1690/2010-14 z 12.11.2010 žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol, a to v rozsahu ako je uvedené vo výroku uvedeného rozhodnutia a zároveň vydal poverenie z 12.11.2010, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Krutého na vymoženie istiny 223,08 eur. Proti citovanému uzneseniu podal odvolanie oprávnený, ktoré následne vzal späť a Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2CoE 293/2012-36 z 11.10.2012 odvolacieho konanie zastavil. Následne tunajší súd uznesením č.k. 9Er 1690/2010-44 zo dňa 16.4.2013 exekúciu v celom rozsahu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, proti ktorému rozhodnutiu sa oprávnený odvolal v podaní z 3.5.2013.

V súvislosti s návrhom v konaní 16C 207/2012 z pripojeného spisu tun. súdu 9Er 2315/2011, oprávnený (navrhovateľ), povinná J. I., č.k. Ex 7294/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 19.7.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2315/2011 - 10 z 1.8.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26.8.2011. Následne súd uznesením 9Er 2315/2011-11 z 9.9.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30.9.2011.

V súvislosti s návrhom podaným v konaní 16C 229/2012 z pripojeného spisu tun. súdu 9Er 2699/2011 oprávnený (navrhovateľ), povinný T. M., č.k. Ex 11499/11, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 18.8.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2699/2011-10 z 6.9.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14.10.2011. Následne súd uznesením 9Er 2699/2011-11 z 17.10.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24.12.2011.

V súvislosti s podaným návrhom v konaní 16C 230/2012 z pripojeného spisu tun. súdu 9Er 826/2011 oprávnený (navrhovateľ), povinná Z. L., č.k. Ex 4300/2011, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 21.3.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 826/2011-10 z 6.4.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19.5.2011. Následne súd uznesením 9Er 826/2011-12 z 14.6.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7.7.2011.

V súvislosti s podaným návrhom v konaní 16C 232/2012 z pripojeného spisu tun. súdu 9Er 107/2011 oprávnený (navrhovateľ), povinný Y. C., Ex 18480/2010, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 20.1.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 107/2011-10 z 27.1.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11.3.2011. Následne súd uznesením 9Er 18480/2011-12 z 16.5.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25.6.2011.

V súvislosti s podaným návrhom v konaní 16C 235/2012 z pripojeného spisu tun. súdu 9Er 1844/2011 oprávnený (navrhovateľ), povinný C. K., Ex 6683/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 9.6.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 1844/2011-10 z 30.6.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.7.2011. Následne súd uznesením 9Er 1844/2011-12 z 1.8.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26.8.2011.

V súvislosti s návrhom v konaní 16C 244/2012 z pripojeného spisu tun. súdu 9Er 3478/2010 oprávnený (navrhovateľ), povinný M. Z., Ex 16986/10, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 23.12.2010. Súd uznesením č.k. 9Er 3478/2010-10 z 10.1.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok v súvislosti so zmenkou, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok v rozpore so zákonom, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2.2.2011. Následne bolo exekučné konanie v celom rozsahu zastavené uznesením 9Er 3478/2010-11 z 21.2.2011, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17.3.2011.

V súvislosti s podaným návrhom v konaní 16C 253/2012 z pripojenej fotokópie spisu tun. súdu 9Er 2506/2011, oprávnený (navrhovateľ), povinný M. P., Ex 8267/11, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 3.8.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2506/2011-10 z 12.9.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, proti cit. rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený. Následne súd uznesením 9Er 2506/2011-30 z 13.8.2012 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil z dôvodu úmrtia povinného, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 4.9.2012. V podaní doručenom súdu 20.12.2012 oprávnený oznámil, že netrvá na podanom odvolaní z dôvodu úmrtia povinného. Následne Krajský súd v Trenčíne uznesením 11CoE 12/2013-47 z 2.4.2013 odvolacie konanie zastavil.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa vo všetkých veciach za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Vo všetkých podaných návrhoch sa navrhovateľ domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v jednotlivých exekučných konaniach. Pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhov na začatie konania, súd konštatuje, že návrhy navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je podľa názoru súdu takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať, i keď súd plne prisvedčuje argumentácii odporcu, že navrhovateľ by mal jasným spôsobom identifikovať súdne konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom súdnom konaní bol účastníkom konania. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci v návrhoch poskytol súdu len tvrdenie, že v každej veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhovateľ vykonal dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, súd tento dôkaz nevykonal, keďže odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 18.3.2013 nepoprel, že navrhovateľ mu takéto žiadosti predložil, pričom prvé žiadosti mu boli doručené dňa 23.4.2012. Z vyjadrenia odporcu tiež vyplynulo, že navrhovateľ mu neposkytol ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Keďže požadované údaje k žiadosti o predbežné prerokovanie navrhovateľ nedoplnil, nepovažuje MS SR ako orgán príslušný na prerokovanie žiadosti nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca potvrdil, že navrhovateľ takéto žiadosti na ministerstvo doručil, súd uzavrel, že žiadosti o predbežné prerokovanie navrhovateľom boli podané

v deň 23.4.2012 až 25.9.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadostí o predbežné prerokovanie nároku, a to vo všetkých predmetných konaniach a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia všetkých žiadostí, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetných návrhov pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v súdnych konaniach o nárokoch navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkami žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. Takmer vo všetkých návrhoch navrhovateľ nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza vidí v bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu, ktorý nerozhodol o konkrétnom podaní v zákonnej lehote, konal nesústreďene a so zbytočnými prietahmi, resp. vydal nesprávne rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. V prvom rade súd udáva, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súadne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajské súdy, NS SR. V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil, napr. NS SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Uvedené uvádza aj dôvodová správa k novele zákona č. 514/2003 Z.z. vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013. I keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012 zastáva názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona, je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo

právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (viď znenie § 9 citovaného zákona s účinnosťou od 1.1.2013). Uvedené je dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prietahy konaní, resp. porušenia ústavného práva, ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si navrhovateľ nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na majetku (napríklad vo veci Nález ÚS SR III. ÚS 69/2011 z 3.5. 2011 ústavný súd konštatoval, že účastník konania, ktorý počas tvrdenej nečinnosti súdu neprejaví navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom, postupuje v rozpore so zásadou vigilanti bus iura /každý nech si stráži svoje práva/, čo možno pripísať iba na ťarchu účastníka). I keď predmetom konania o nárokoch navrhovateľa je skúmanie nesprávneho úradného postupu súdu a s tým vzniknutú majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu, súd považuje za správne poukazovať i na rozhodnutia ÚS SR, pretože v konaniach pred ústavným súdom, kde sa posudzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa v podstate skúmajú a vyhodnocujú tie isté okolnosti, ako je zákonná lehota na rozhodnutie, ostatné okolnosti prípadu, úkony súdu, úkony účastníka konania, zložitosť veci a podobne. Preto súd poukazuje napríklad na rozhodnutie ÚS SR napr. vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. I keď v danej veci išlo o nedodržanie lehoty na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd prihliadol na jednotlivé úkony súdu, osobitosť konania, na vyhotovenie rozsudku, ktorý obsahoval podrobnú skutkovú, právnu analýzu súdnej veci vrátane odvolania sa na príslušnú judikatúru NS SR, ÚS SR a podobne.

V tejto súvislosti súd udáva, že i keď v niektorých exekučných konaniach nebol urobený úkon alebo vydané rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote /§ 9 ods. 1 citovaného zákona/, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. I keď by takýto nesprávny úradný postup súdu bol daný, navrhovateľ vôbec nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej týmto nesprávnym úradným postupom. Je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v niektorých exekučných konaniach bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním navrhovateľa a súdneho exekútora, ktorí na opakované výzvy súdu nereagovali, dokonca súdny exekútor odmietol vyzvať oprávneného postupom podľa § 40 Exekučného poriadku na predloženie súdom žiadaných písomností. Takýto postoj je prejavom nedostatočného záujmu účastníka konania o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa účastník mohol nachádzať a rozhodnutie súdu bolo preto ovplyvnené aj procesnou pasivitou oprávneného, teda v tomto konaní navrhovateľa /viď napr. Nález ÚS SR I.ÚS 41/02 z 25.6.2003/.

V prvom rade preto súd skúmal, či navrhovateľ podal v predmetných exekučných konaniach sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci. Bolo zistené, že vo vyššie uvedených exekučných veciach navrhovateľ podal sťažnosť len vo veci 9Er 1690/2010 v podaní z 23.11.2010, ktorá sťažnosť bola predsedom súdu uzavretá ako neopodstatnená, odpoveď pod Spr 1333/10 v liste zo dňa 7.12.2010. Rovnako nemal súd preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Pokiaľ sa navrhovateľ na Ústavný súd s takýmito sťažnosťami obrátil, boli tieto sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí podania sťažovateľa, ako bolo neuvedenie spisových značiek, pod ktorými sa namietané konania viedli, nedoručenie písomných podkladov - príloh a podobne. Okrem iného Ústavný súd SR vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že ústavný súd nemôže nahrádzať úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie /len príkladmo napr. II.ÚS 211/2012 z 3.7.2012, IV.ÚS 374/2012 z 9.8.2012/. Je teda zrejmé, že navrhovateľ v predmetných konaniach neurobil žiadne úkony, ktoré by viedli k snahe doceliť urýchlené konanie vo veci. V niektorých veciach podal oprávnený žiadosť o informáciu o stave konania namiesto toho, aby reagoval na výzvu súdu predložiť žiadané listiny.

Ďalej súd pre všetky prejednávané veci udáva, že navrhovateľ uplatňuje svoj nárok na náhradu škody s poukazom na exekučné konania, v ktorých navrhol vykonať exekúciu alebo viedol exekúciu na svoj návrh na podklade exekučného titulu, a to vo väčšine prípadov rozhodcovského rozsudku, ktorý bol v mnohých súdnych rozhodnutiach prvostupňových ako i odvolacích súdov a nakoniec i súdu NS SR /napríklad uznesenie NS SR 3Cdo 146/2011 z 13.10. 2011/ vyhodnotený ako nezákonný exekučný

titul, tzv. nulité rozhodnutie, ktoré nikdy účinky vykonateľného rozhodnutia nemalo, nikdy platne nepriznalo navrhovateľovi žiadne plnenie práve z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorú má navrhovateľ vo všetkých úverových zmluvách upravenú identicky. V takýchto exekučných konaniach s prihladením na oprávneným predkladané exekučné tituly preto nemohol vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma. Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Je zrejmé, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Ani prípadné podanie žiadosti o informáciu o stave konania, podanie sťažnosti, ktoré podával vo väčšine prípadov ako hromadné žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti bez uvedenia čísiel súdnych exekučných spisov, nemohlo vyvolať u navrhovateľa náklady v každej jednotlivéj veci tak, ako tvrdí. Preto tvrdenie navrhovateľa o možnej škode je len hypotetické, účelové a ničím nepodložené o to viac, že informačný systém navrhovateľa neposkytuje zrejme navrhovateľovi ani základnú informáciu pre súd, a to číslo exekučného konania, pod ktorým sa na súde namietané exekučné konanie viedlo.

V podaných návrhoch /označené navrhovateľom „NZZ“, v ktorých navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, svoje nároky oprel o tvrdenie, že súdy rozhodli o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po zákonnej lehote, pričom v dobe bezdôvodnej nečinnosti súdu mu vznikla škoda a nemajetková ujma.

Keďže v danom prípade vo vyššie uvedených preskúmaných exekučných veciach, v súvislosti s návrhmi označenými navrhovateľom NZZ, nedošlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, keďže sa jedná o exekučné veci z roku 2011, súd sa vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu nezaoberal, keďže nebola vznesená pre preskúmané exekučné veci.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 1.6.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. teda s účinnosťou od 1.6.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.5.2011 exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisí a zmierov nimi schválených. Podľa dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhladom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol §41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 1.6.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V zmysle uvedenej jednoznačnej právnej úpravy po 1.6.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd však zastáva názor, že i pred 1.6.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k horeuvedeným zákonom, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Súd prisvedčuje správnosti argumentácie odporcu, že ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, išlo len o explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. V tomto smere je argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že rozhodcovské rozsudky do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, a teda sa na ne nevzťahovalo vyňatie lehoty na vydanie poverenia, účelová. Navrhovateľ ani v exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod citované ustanovenie Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situáciu, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obe procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom. Uvedené má i logické opodstatnenie, pretože pri skúmaní exekučného titulu ide o zložitejší proces posudzovania zákonnosti priznaného plnenia, a to i v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučných konaniach, v ktorých súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje. Súd sa však v každom namietanom exekučnom konaní zaoberal primeranosťou lehoty, v ktorej o žiadosti o udelenie poverenia rozhodoval.

Pokiaľ ide o majetkovú škodu, ktorú navrhovateľ v tejto súvislosti uplatňuje a táto má predstavovať účelne vynaložené náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutia o nej, pričom malo ísť o náklady na správu prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca, na udržanie a správu informačného systému a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné a podobne, považuje súd aj tento druhý zodpovednostný prvok za neopodstatnený. Vo všetkých konaniach uplatňuje navrhovateľ paušálne sumu 125,- eur ako hmotnú materiálnu škodu. Zároveň uplatňuje nemajetkovú ujmu v peniazoch z rovnakých dôvodov ako v konaniach, kde namietal oneskorené rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora, pretože márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že dôjde k vymoženiu pohľadávky, ďalej k vyvolaniu rizík, že dôjde k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného a najmä vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu.

V tejto súvislosti súd udáva, že navrhovateľ ani v jednom konaní nepreukázal nesprávny úradný postup súdu pri posudzovaní a rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nepreukázal existenciu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Tak ako súd konštatoval vyššie v exekučných konaniach, v ktorých súd zamietal žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu rozporu exekučného titulu predloženého navrhovateľom ako oprávneným so zákonom, v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súdu neplynula lehota na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pretože táto plynie len pri udelení poverenia. Pokiaľ medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia v niektorých konaniach ubehla aj dlhšia doba, súd ju hodnotí ako primeranú a zodpovedajúcu zložitosti posúdenia exekučného titulu, ďalej ovplyvnenú nespoluprácou oprávneného ako účastníka exekučného konania so súdom. Vo všeobecnosti súd udáva, že NS SR sa otázkou majetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní zaoberal napríklad vo veci 3Cdo 134/2003, rozsudok z 27.11.2003. Okrem iného NS SR konštatoval, že charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v časovej a vecnej súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v konaní o výkon rozhodnutia /

v danej veci predajom dlžníkovej nehnuteľnosti/, ak k zmareniu predaja a poklesu hodnoty jeho pohľadávky došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu. V dôvodoch rozhodnutia NS SR uvádza, že reálna hodnota pohľadávky, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím, nezávisí len od samotnej sumy, ale od celého súboru okolností vplývajúcich na možnosť uspokojiť vymáhanú pohľadávku, v neposlednom rade od solventnosti dlžníka a možnosti uspokojenia pohľadávky z jeho majetku. Inú hodnotu má súdom priznané plnenie, ktoré veriteľ môže vymôcť bez problémov od bonitného dlžníka a inú hodnotu, ak dlžník má nepatrný alebo žiadny majetok. V zmysle týchto tvrdení aj podľa názoru súdu v predmetných veciach vznik majetkovej ujmy prichádza do úvahy len vtedy, ak by oprávnený o zodpovedajúcu peňažnú čiastku neprišiel pri zachovaní predpísaného úradného postupu. Výšku majetkovej ujmy nemožno v žiadnom prípade stotožňovať s výškou pohľadávky, pre ktorú bol výkon rozhodnutia nariadený. Majetkovú ujmu spravidla nezakladá samotný nesprávny úradný postup, lebo škoda a zodpovednosť štátu za ňu je daná až vtedy, ak sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo nevykonateľným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je pritom vylúčené, že by ho bolo možné uspokojiť inak.

V prejednávanych veciach navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní navrhol vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, čo bolo dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, resp. súd posúdil plnenie priznané v rozhodcovskom rozsudku ako v rozpore so zákonom podľa § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní/. K zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo preto výlučne z dôvodov na strane oprávneného. Skutočnosť, že oprávnený si dal „prisúdiť“ plnenia zo zmlúv o úvere rozhodcovskému súdu a tento vydal nezákonný exekučný titul, pretože na uvedené nemal žiadne oprávnenie v dôsledku neplatnej rozhodcovskej doložky, išlo o nulitné právne akty, ktoré nikdy nemohli byť podkladom pre vykonanie exekúcie. Túto skutočnosť nemôže teraz navrhovateľ využiť vo svoj prospech a tvrdiť, že keby súd zamietol jeho žiadosť o udelenie poverenia ihneď v 15-dňovej lehote, mohol uskutočniť kroky a nahraďiť exekučný titul. Bol to práve dôsledný postup exekučného súdu, ktorý vo veľkom množstve exekučných konaní zamedzil vymoženiu pohľadávky oprávneného na základe takéhoto exekučného titulu, pričom k vymoženiu takejto pohľadávky nikdy nemohlo dôjsť. Právo veriteľa sa preto nestalo nevykonateľným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu, ale v príčinnej súvislosti s tým, že oprávnený v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami navrhoval vykonať exekúciu na podklade nespôsobilých exekučných titulov, a to napriek tomu, že by mal právo poznať, keďže vo všetkých konaniach bol právne zastúpený advokátskou kanceláriou. Súd v konaniach uvedených nižšie jednotlivo rozoberá exekučné konania, v ktorých navrhovateľ namieta v tejto súvislosti nesprávny úradný postup.

Vo veci pod spis. zn. 16C 245/2012 (vec sa týka konania 9Er 2510/11 povinná M.) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 10.12.2009, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 16.8.2010, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškané viac ako 249 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Z ftc. pripojeného spisu 9Er 2510/2011 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 3.8.2011, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky uznesením z 12.9.2011. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd síce vo veci nerozhodol v lehote 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, avšak z vyššie uvedených dôvodov sa v danom prípade 15-dňová lehota na rozhodnutie o udelení poverenia nevzťahovala. Podľa názoru súdu, vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd ani nemohol pre veľké množstvo napadnutých exekučných vecí, t.j. žiadostí o udelenie poverenia len zo strany oprávneného, vydať poverenie v lehote 15 dní, pretože bolo potrebné zisťovať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, pričom v uvedenej exekučnej veci bolo súdom rozhodnuté približne do 6 týždňov od doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Na základe všetkého uvedeného súd zastáva názor, že v uvedenom exekučnom konaní sa súd nedopustil nesprávneho úradného postupu. V tej súvislosti súd udáva, že oprávnený sa proti citovanému rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti ani neodvolal, exekučné konanie bolo v celom rozsahu uznesením z 17.10.2011 zastavené.

Vo veci pod spis. zn. 16C 194/2012 (vec sa týka konania 9Er 2952/11 povinný C. Z.) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 28.4.2010, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 18.11.2010, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškané viac ako 204 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Z pripojeného spisu 9Er 2952/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 12.9.2011, pričom žiadosť o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky uznesením z 20.9.2011. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd o žiadosti rozhodol v lehote 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, i keď sa z vyššie uvedených dôvodov v danom prípade 15-dňová lehota na rozhodnutie o udelení poverenia nevzťahovala. Preto súd zastáva názor, že v uvedenom exekučnom konaní sa súd nedopustil nesprávneho úradného postupu. V tej súvislosti súd tiež dodáva, že oprávnený sa proti citovanému rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti ani neodvolal, exekučné konanie bolo v celom rozsahu uznesením z 24.10.2011 zastavené.

Pre prehľadnosť odôvodnenia rozsudku súd osobitne zdôvodňuje nároky navrhovateľa vychádzajúce z jeho tvrdenia o nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote (navrhovateľom označené návrhy ako „ZE“).

Keďže v danom prípade vo vyššie uvedených preskúmaných exekučných veciach nedošlo k uplynutiu 30 dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009, keďže vo všetkých preskúmaných exekučných veciach bol návrh o zmenu exekútora doručený súdu až 15.10.2009, súd sa vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu nezaoberal, keďže nebola vznesená pre preskúmané exekučné veci, v súvislosti s návrhmi označenými navrhovateľom ZE.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2005 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2005 súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako by došlo k zastaveniu exekúcie.

V zmysle prechodných ustanovení k uvedenej novele podľa § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku sa konania začaté pred 1.septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2/ sú taxatívne vymedzené ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, medzi ktorými § 44 ods. 7/ a § 44 ods. 8/ nie je. Uvedená úprava platila v Exekučnom poriadku aj po novele vykonanej zákonom č. 585/2006 Z.z. účinnnej od 1.12.2006, ktorým bol do § 44 vsunutý nový odsek 7/, pričom doterajšie odseky § 44 ods. 7/ a 8/ sa len prečíslovali na § 44 ods. 8/ a 9/.

Vo veci pod spis. zn. 16C 151/2012 (vec sa týka konania 16Er 826/07-povinný Milan Ivenz) navrhovateľ tvrdil, že spísal 10.8.2009 návrh na zmenu exekútora, pričom mu bolo doručené uznesenie exekučného súdu o zmene súdneho exekútora z 7.7.2010 a celkové omeškania exekučného súdu s rozhodnutím o zmene exekútora trvalo viac ako 272 dní. Zo spisu 16Er 826/07 vyplýva, že oprávnený doručil súdu návrh na zmenu exekútora dňa 15.10.2009, súd vyzval podaním z 22.10.2009 súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu. V liste doručenom súdu 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty. Následne tun. súd rozhodnutím z 7.7.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel. Vzhľadom na uvedené i napriek tomu, že v danej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, podľa názoru súdu nemožno v tejto skutočnosti vidieť taký nesprávny úradný postup súdu, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma. Pre objektívne dôvody súd nemohol dodržať zákonnú lehotu, pretože pri rozhodnutí vo veci potrebuje súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, o ktorého trovách súd pri zmene exekútora rozhoduje. Exekučný súd je povinný spolu s uznesením o zmene exekútora postúpiť aj exekučný spis, pričom súd musí pri priznávaní trov exekútora podrobne preskúmať uplatnené trovy pôvodného súdneho exekútora. Zo spisu tiež vyplýva, že exekučné konanie ani po zmene exekútora nie je ukončené, t.j. navrhovateľova pohľadávka je stále nevymožiteľná. Situácia navrhovateľa sa teda nezmenila, a preto nemožno hovoriť o tom, že by v súvislosti s nerozhodnutím súdu o zmene exekútora v zákonom stanovenej lehote došlo ku škode na strane navrhovateľa. Nebolo tiež preukázané, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní, by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného resp. že navrhovateľovi by tvrdené náklady na správu pohľadávky informačného systému administráciu listín nevznikli. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožitelnosť

pohľadávky nemá vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Len pre úplnosť súd konštatuje, že pôvodne poverený súdny exekútor mohol vykonávať všetky úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, alebo do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote, nemohlo preto dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Tvrdenia navrhovateľa, že mu vznikla majetková škoda v sume 175, -eur a nemajetková ujma 497,88 eur sú ničím nepodložené a účelové.

Vo veci pod spis. zn. 16C 152/2012 (vec sa týka konania 16Er 100/2007 povinná I. navrhovateľ tvrdil, že spísal 10.8.2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom mu bolo doručené uznesenie exekučného súdu o zmene súdneho exekútora z 9.2.2010 a celkové omeškanie exekučného súdu s rozhodnutím o zmene exekútora trvalo viac ako 124 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 16Er 100/07 vyplýva, že oprávnený doručil súdu návrh na zmenu exekútora dňa 15.10.2009, súd vyzval podaním z 22.10.2009 súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu. V liste doručenom súdu 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty. Následne tun. súd rozhodnutím z 7.7.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel. Vzhľadom na uvedené i napriek tomu, že v danej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, podľa názoru súdu nemožno v tejto skutočnosti vidieť taký nesprávny úradný postup súdu, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma, a to z dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol v odôvodnení v predchádzajúcom odseku v súvislosti s konaním 16C 151/2012.

Vo veci pod spis. zn. 16C 170/2012 (vec sa týka konania 9Er 2700/06-povinná C. navrhovateľ tvrdil, že spísal dňa 10.8.2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom mu bolo doručené uznesenie exekučného súdu o zmene súdneho exekútora z 4.1.2010 a celkové omeškani exekučného súdu s rozhodnutím o zmene exekútora trvalo viac ako 88 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 2700/06 vyplýva, že oprávnený doručil súdu návrh na zmenu exekútora dňa 15.10.2009, súd vyzval podaním z 2.11.2009 súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu. V liste doručenom súdu 7.12.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty. Spis doručil súdu 11.12.2009. Následne tun. súd rozhodnutím z 4.1.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel. Vzhľadom na uvedené i napriek tomu, že v danej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, podľa názoru súdu nemožno v tejto skutočnosti vidieť taký nesprávny úradný postup súdu, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma, a to z dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 151/2012.

Vo veci pod spis. zn. 16C 270/12 (vec sa týka konania 16Er 2887/2006- povinný B. navrhovateľ tvrdil, že spísal dňa 10.8.2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom mu bolo doručené uznesenie exekučného súdu o zmene súdneho exekútora z 7.7.2010 a celkové omeškanie exekučného súdu s rozhodnutím o zmene exekútora trvalo viac ako 272 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 16Er 2887/06 vyplýva, že oprávnený doručil súdu návrh na zmenu exekútora dňa 15.10.2009, súd vyzval podaním z 22.10.2009 súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu. V liste doručenom súdu 3.11.2009 súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty. Následne tun. súd rozhodnutím z 7.7.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel. Vzhľadom na uvedené i napriek tomu, že v danej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, podľa názoru súdu nemožno v tejto skutočnosti vidieť taký nesprávny úradný postup súdu, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma, a to z dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 151/2012.

Vo veciach podaných návrhov navrhovateľa /označených v návrhu ako „ISTINA RS“/ namieta navrhovateľ nesprávny úradný postup súdu, ktorý mal spočívať jednak v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia z dôvodu neuznania rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Tvrdil, že exekučný súd zasahujúci do skutkových a právnych tvrdení obsiahnutých v rozhodcovskom rozsudku sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu

ochranu na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Keďže v danom prípade vo vyššie uvedených preskúvaných exekučných veciach, v súvislosti s návrhmi označenými navrhovateľom ISTINA RS nedošlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, keďže všetky exekučné konania začali v rokoch 2010, resp. 2011, súd sa vznesenou námietkou premĺčania zo strany odporcu nezaoberal, keďže nebola vznesená pre preskúvané exekučné veci.

Podľa § 45 ods. 1,2 zákona o rozhodcovskom konaní /zákon č. 244/2002 Z.z./ súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví okrem iného i z dôvodu ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

Vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa v jednotlivých konaniach tak ako súd uviedol vyššie a bližšie odôvodní v nasledujúcom texte, s poukazom na citované ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd nepovažoval návrhy navrhovateľ za dôvodné. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol NS SR vo svojom rozsudku 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011, podľa ktorého pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že postup súdu zahrňujúci právne posúdenie veci, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. Už vôbec neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože ani jedno rozhodnutie z tohto druhu nebolo zrušené pre nezákonnosť. Navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z horecitovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, a to najmä vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira /C-40/08/, ktorý rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Súd len príkladom dáva do pozornosti ďalej i uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10. 2011, uverejnené pod Rc 46/2012, kde právna veta znie: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný“. V zmysle uvedeného rozhodnutia je správnosť postupu exekučného súdu, ktorý „vstupuje“ do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky potvrdená, pričom súd udáva, že i pred vydaním

tohto uznesenia NS SR bola súdna prax v exekučných konaniach v tomto smere takmer jednotne ustálená. Súd však uvádza, že NS SR v citovanom rozhodnutí uvádza i záver, že keby súd akceptoval vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc, išlo by o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Preto je podľa názoru súdu nesprávny názor navrhovateľa, že vydaný rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku veci rozhodnutej, pretože rozhodcovský rozsudok ako tzv. paakt, nikdy nemal účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku /viď i ÚS IV. 78/2011/. Právna teória definuje tzv. ničotný akt /paakt/ i v tých prípadoch, keď vydal akt niekto, kto k tomu nemal právomoc. Ničotný akt nemá účinky právneho aktu, môže však mať účinky obdobné ako neplatný právny úkon, t.z. môže zakladať záväzok toho, kto ničotný akt vydal k náhrade škody voči tomu, kto bol v dobrej viere, že ide o právny akt štátneho orgánu. Na podporu toho záveru súd poukazuje na § 106 ods. 1 O.s.p., v ktorom je upravený postup súdu na prejednanie veci aj vtedy, ak sa zistí, že vec nemôže byť podľa práva SR podrobená rozhodcovskej zmluve, alebo že rozhodcovská zmluva je neplatná. Pokiaľ teda rozhodcovská zmluva alebo doložka je neplatná, nebráni to veriteľovi uplatňovať svoje právo na súde bez hrozby prekážky veci rozsúdenej v prípade vydania rozhodcovskom rozsudku / v opačnom prípade by sa pripustil stav, že „hocikto“, kto nemal akékoľvek oprávnenie a rozhodol vec rozhodcovským rozsudkom, pričom na takýto rozsudok by sa hľadelo ako právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, síce nepoužiteľné pre exekučné konania, avšak platne zaväzujúce k určitému plneniu, čo je neprípustné/. NS SR pripustil možnosť exekučného súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a následne exekúciu zastaviť ďalej aj v uznesení sp. zn. 5Cdo 291/2010 z 29.3. 2011. I z rozhodovacej činnosti ÚS SR - uznesenie IV.ÚS 60/2011 zo dňa 3.3. 2011, v ktorom Ústavný súd SR odmietol sťažnosť práve navrhovateľa v súvislosti postupom OS Prievidza vo veci 16Er/2085/2009, v ktorom bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, keď uviedol, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená /§ § 45 zákona o rozhodcovskom konaní/, potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

V zmysle uvedeného sú potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu vo všetkých uplatnených nárokoch neopodstatnené, preto navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky a vyvodil právny záver, že táto rozhodcovská doložka je neplatná, rozhodcovský súd nemal teda oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť rozsudkom, bol tento jeho postup tak ako súd vysvetlil vyššie legitímny. Uvedené platí i pre prípady, keď súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti dohody o vyplnení zmenky, na základe ktorej rozhodcovský súd priznal plnenie v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ navrhovateľ predkladal na vykonanie exekúcie exekučný titul, ktorý jeho pričinením bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie /rozhodcovské doložky si oprávnený vopred pripravil vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere/, alebo z dôvodu prisúdenia plnenia v rozpore so zákonom, nemôže sa teraz odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav zapríčinil jedine oprávnený a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá si za ňu sám. Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že exekučné súdy oprávnenému /navrhovateľovi/ zamietali žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov už od roku 2009, preto nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd bude na základe obdobných exekučných titulov exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Oprávnený pritom neustále predkladal tieto exekučné tituly na vykonanie exekúcie napriek už dlhšiu dobu ustálenej súdnej praxi. Pre úplnosť sa však súd zaoberá v každom jednotlivom konaní tvrdeniami navrhovateľa o nečinnosti súdu.

Vo veci pod spis. zn. 16C 180/2012 (vec sa týka konania 9Er 1690/10 - povinná M.) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo dňa 27.4.2010, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 30.1.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 278 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 1690/10 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 24.6.2010. Písomným podaním z 10.9.2010 súd vyzval súdneho exekútora na doloženie zmluvy o úvere ako i všetkých neoddeliteľných súčastí k zmluve. V liste doručenom súdu 11.10.2010 oprávnený oznámil súdu, že zasiela zmluvu o úvere. Následne súd uznesením č.k. 9Er 1690/2010-14 z 12.11.2010 žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol, a to v rozsahu ako je uvedené vo výroku uvedeného rozhodnutia a

zároveň vydal poverenie z 12.11.2010, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Krutého na vymozenie istiny 223,08 eur. Proti citovanému uzneseniu podal odvolanie oprávnený, ktoré následne vzal späť a Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2CoE 293/2012-36 z 11.10.2012 odvolacieho konanie zastavil. Následne tunajší súd uznesením č.k. 9Er 1690/2010-44 zo dňa 16.4.2013 exekúciu v celom rozsahu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, proti ktorému rozhodnutiu sa oprávnený odvolal v podaní z 3.5.2013. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol krátko po tom, čo oprávnený doručil súdu zmluvu o úvere. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutie žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. Majetková škoda vyčíslená navrhovateľom v rozsahu istiny a príslušenstva, teda plnenia, ktoré navrhol vymôcť v exekučnom konaní, v žiadnom prípade nevznikla v dôsledku postupu súdu, keď exekučný súd tak ako vysvetlil súd vyššie, v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou mohol a aj skúmal materiálnu vykonateľnosť rozsudku rozhodcovského súdu v súlade s § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní. Za nevyožiteľnosť pohľadávky v danom exekučnom konaní si zodpovedá výlučne oprávnený, ktorý v dôsledku zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia zaviniel zastavenie exekučného konania.

Vo veci pod spis. zn. 16C 207/2012 (vec sa týka konania 9Er 2315/11 - povinná Zlatica Hanusová) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 13.5.2011, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 19.8.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 98 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 2315/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 19.7.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2315/2011 - 10 z 1.8.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26.8.2011. Následne súd uznesením 9Er 2315/2011-11 z 9.9.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30.9.2011. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v lehote 15 dní. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutie žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridriava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

V súvislosti s návrhom podaným v konaní 16C 229/2012 (vec sa týka konania 9Er 2699/11 - povinný T. navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 20.6.2011, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 19.9.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 91 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 2699/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 18.8.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2699/2011-10 z 6.9.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14.10.2011. Následne súd uznesením 9Er 2699/2011-11 z 17.10.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24.12.2011. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol krátko po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutie žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných

konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridrižiava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

Vo veci pod spis. značkou 16C 230/2012 (vec sa týka konania 9Er 826/11 - povinná Z. L.) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 2.3.2011, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 3.5.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškani viac ako 62 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 826/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 21.3.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 826/2011-10 z 6.4.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19.5.2011. Následne súd uznesením 9Er 826/2011-12 z 14.6.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7.7.2011. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol na 16 deň po doručení žiadosti. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridrižiava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

Vo veci pod spis. zn. 16C 232/2012 (vec sa týka konania 9Er 107/2011- povinný Y. C.) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 14.12.2010, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 21.2.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškani viac ako 69 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 107/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 20.1.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 107/2011-10 z 27.1.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11.3.2011. Následne súd uznesením 9Er 18480/2011-12 z 16.5.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25.6.2011. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v lehote 15 dní. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridrižiava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

Vo veci pod spis. zn. 16C 235/2012 (vec sa týka konania 9Er 1844/2011- povinný C.) navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 27.4.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškani viac ako 85 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 1844/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 9.6.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 1844/2011-10 z 30.6.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.7.2011. Následne súd uznesením 9Er 1844/2011-12 z 1.8.2011 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26.8.2011. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol krátko po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti

v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridrižiava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

Vo veci pod spis. zn. 16C 244/2012 (vec sa týka konania 9Er 3478/2010- povinný M. navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 18.11.2010, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 17.2.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 91 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 3478/10 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 23.12.2010. Súd uznesením č.k. 9Er 3478/2010-10 z 10.1.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok v súvislosti so zmenkou, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok v rozpore so zákonom, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2.2.2011. Následne bolo exekučné konanie v celom rozsahu zastavené uznesením 9Er 3478/2010-11 z 21.2.2011, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17.3.2011. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol krátko po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridrižiava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

Vo veci pod spis. zn. 16C 253/2012 /vec sa týka konania 9Er 2506/2011- povinný M. P./ navrhovateľ tvrdí, že konanie začalo 25.6.2009, pričom súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 16.8.2010, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 417 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er 2506/11 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 3.8.2011. Súd uznesením č.k. 9Er 2506/2011-10 z 12.9.2011 žiadosť súdneho exekútora v celom rozsahu zamietol z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky, proti cit. rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený. Následne súd uznesením 9Er 2506/2011-30 z 13.8.2012 exekučné konanie v celom rozsahu zastavil z dôvodu úmrtia povinného, uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 4.9.2012. V podaní doručenom súdu 20.12.2012 oprávnený oznámil, že netrvá na podanom odvolaní z dôvodu úmrtia povinného. Následne Krajský súd v Trenčíne uznesením 11CoE 12/2013-47 z 2.4.2013 odvolacie konanie zastavil. Nie je teda pravda, že súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol krátko po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti. Tak, ako súd vysvetlil vyššie, doba na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti v prípade, keď súd zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom súd rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky a túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje v danom prípade za primeranú so záverom, že súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Exekučné konanie bolo následne zastavené. V ostatnom sa súd pridrižiava dôvodov, ktoré súd podrobne uviedol vyššie v odôvodnení v súvislosti s konaním 16C 180/2012 .

Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného súd všetky návrhy navrhovateľa považoval za nedôvodné, a preto ich zamietol. Pre úplnosť súd dodáva, že navrhovateľ pri uplatnení a vyčíslení škody vychádza len z hypotetických úvah o vecných nákladoch, pričom na preukázanie vzniku škody v každej jednotlivéj veci

neprodukoval žiadne dôkazy. Na výzvu súdu naopak reagoval tak, že „nebude predkladať dôkazy na protiprávnu výzvu súdu“. Od tejto dôkaznej povinnosti navrhovateľa neodbremeňuje ani veľké množstvo podaných žalôb, ani ťažkosti pri vyčíslení a preukázaní škody a podobne. K nárokom navrhovateľa na nemajetkovú ujmu súd s poukazom na § 17 ods. 2,3 zákona č. 514/2003 Z.z. uvádza, že podstatnú časť svojich nárokov navrhovateľ zdôvodnil na základe nepravdivých tvrdení o počte dní omeškania súdu s rozhodovaním v konkrétnej veci, preto jeho tvrdenia o „pocitoch členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú až absurdné. Navrhovateľ je pritom obchodnou spoločnosťou, ktorá viac rokov poskytovala fyzickým osobám úvery v rozpore s pravidlami na ochranu spotrebiteľa. V dôsledku činnosti navrhovateľa ako správne poukázal aj odporca, boli praktiky navrhovateľa aj predmetom záujmu Európskej komisie a navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky.

V zmysle uvedeného potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu v uvedených exekučných veciach nie sú opodstatnené a navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval rozhodcovský rozsudok a v snahe posúdiť platnosť rozhodcovskej zmluvy požadoval od navrhovateľa predloženie úverovej zmluvy, bol tento jeho postup tak, ako súd vysvetlil vyššie, legitímny. Na základe všetkých uvedených skutočností súd dospel k záveru, že návrhy navrhovateľa vo všetkých uvedených veciach nebol podaný dôvodne, a preto ich v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania a tento nárok si v konaní aj uplatnil. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli, keďže ich vznik žiadnym spôsobom nepreukázal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu vo dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozsudku smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno odôvodniť len z dôvodov podľa § 205 ods.2 O.s.p..